

ПРЕ ДОРУЧКА

– Где ће тата са оном секиром? – упита Ферн мајку док су постављале сто за доручак.

– Оде до свињца – одговори госпођа Арабел – ноћас су на свет дошли прасићи.

– Не разумем шта ће му онда секира – наставила је да запиткује Ферн, која је имала само осам година.

– Видиш – на то ће мајка – једно прасе је закржљало. Сићушно је и нејачко, ништа од њега неће бити, па је отац одлучио да га се реши.

– Да га се *реши*? – оте се Ферн крик. – Хоћеш рећи – да га *убије*? Само зато што је мањи од осталих?

Госпођа Арабел је спустила посуду с павлаком на сто. – Не вичи, Ферн! – опомену је. – Отац је у праву. Вероватно би ионако угинуло.

Ферн одгурну столицу која јој се нашла на путу и истрча напоље. Трава је била росна, а земља је одисала мирисом пролећа. Фернине патике промочиле су се кад је сустигла оца.

– Молим те, немој да га убијеш! – јецала је. – То није праведно.

Господин Арабел је застао.

– Ферн – рекао је благо – мораћеш научити да се обуздаш.

– Да се обуздам!? – викнула је Ферн. – Ово је питање живота и смрти, а ти ми ту причаш о *обуздавању*!

Док су јој се сузе сливале низ образе, ухватила је дршку секире и покушала да је истргне из очевих руку.

– Ферн – рече господин Арабел – о гајењу свиња знам много више него ти. Муке су с кржљавцима. Тутањ сад!

– Али то је неправда! – повика Ферн. – Није прасе криво што се родило мало, зар не? Да сам се *ја* родила мала, да ли би и *мене* убио?

Господин Арабел се насмеши. – Наравно да не бих – одговори с љубављу гледајући своју кћер – али то није исто. Девојчица је једно, док је закржљало прасе нешто сасвим друго.

– Ако мене питаш, исто је – одврати Ферн и даље не пуштајући секиру. – Ово је најстрашнији пример неправде за који сам икад чула.

Џон Арабел је погледа сав смушен. Изгледао је готово као да ће и сам да се расплаче.

– Добро де – рече – врати се у кућу, а ја ћу ти донети кржљавца кад се будем вратио. Пустићу те да га задојиш на флашицу, као бебу. Е, тад ћеш да видиш муке са прасетом!

Кад се господин Арабел након пола сата вратио у кућу, носио је кутију под мишком. Ферн се презувала на спрату. Кухињски сто био је постављен за доручак, а просторијом се ширио мирис кафе, сланине, влажних зидова и дима од изгорелих дрва из шпорета.

– Спусти то на њену столицу! – рече госпођа Арабел. Он је спустио кутију на Фернино место, а потом је отишао до судопере и опрао руке, па их обрисао крпом која је висила на ваљкастом држачу.

Ферн је полако сишла низ степенице. Очи су јој биле црвене од плача. Док је прилазила столици, приметила је да се кутија мрда и да нешто гребе унутра. Погледа оца. Затим подиже поклопац кутије из које ју је гледало новорођено прасе. Било је бело, а уши су му биле ружичасте на јутарњем светлу.

– Твој је – рече господин Арабел. – Спасен од преране смрти. Боже, опрости ми за ову лудост!

Ферн није могла да скине поглед са прасенцета. – Ох – прошапутала је. – Ох, само га погледајте! Савршен је!

Пажљиво је затворила кутију. Најпре пољуби оца, а онда и мајку. Затим поново отвори кутију и извади прасе, па га принесе уз образ. Утом уђе њен брат Ејвери. Имао је десет година. Био је наоружан до зуба – у једној руци носио је ваздушну пушку, а у другој дрвени бодож.

– Шта је то? – упита. – Шта то Ферн има?

– Ферн има госта на доручку – одговори му госпођа Арабел. – Опери руке и умиј се, Ејвери!

– Дај да видим! – рече Ејвери одлажући пушку. – Ви ово бедно створење називате прасетом?

Вала, леп примерак прасета – није ништа веће од каквог белог пацова.

– Умиј се и доручкуј, Ејвери! – заповеди му мајка. – Школски аутобус стиже за пола сата.

– Тата, могу ли и ја да добијем прасе? – упита Ејвери.

– Не, прасиће поклањам само ранораниоцима – одговори господин Арабел. – Ферн је у цик зоре устала да се бори против неправде и зато је добила прасе – мало додуше, али ипак прасе. Тако ти је то кад устанеш на време. Хајде сад да једемо!

Али Ферн није могла да једе док прасе не попије млеко. Госпођа Арабел је нашла флашицу за бебе и гумену цуцлу. Насула је топло млеко у флашицу, причврстила цуцлу, па ју је додала Ферн. – Дај му да доручкује!

Убрзо потом Ферн је седела у ћошку на кухињском поду са младунчетом на коленима и учила га да једе из флашице. Иако сићушно, прасе је имало добар апетит и брзо је прихватило цуцлу.

Школски аутобус затрубио је с пута.

– Пожурите! – нареди госпођа Арабел узимајући прасе од Ферн, па јој тутну крофну у руку. Ејвери зграби пушку и још једну крофну.

Деца истрчаше на пут и уђоше у аутобус. Ферн није обраћала пажњу ни на кога. Само је седела, гледала кроз прозор и размишљала о томе како је свет чудесан и како је срећна што ће се сасвим сама бринути о прасету. Док је стигла до школе, за свог љубимца је одабрала најлепше име ког је могла да се сети.

– Зваће се Вилбур – прошапутала је за себе.

Учитељ је прекину у размишљању о прасету: – Ферн, који је главни град Пенсилваније?

– Вилбур – одговори Ферн снено. Ђаци се закикоташе, а њу обли руменило.